

З «ГЯУРА» БАЙРОНА

Як цар метеликів у теплих днях весняних
на синіх крильцях, багром-злотом вбраних,
на смарагдовім Кашміру болонню
зліта, манячи дітвору в погоню,
і з зел на зела, і з квіток на квіти
тягне мисливців, оминає сіті,
вкінці злітає й гине у синяві, —
тугу лишає і очі сльозаві, —
отак краса теж вабить старші діти,
літа так бистро і так чудно світить,
мисливців дурить променем надії.
Весело бігать — потім серце мліє

*

Але й метелика, й красуні шкода,
якщо щаслива для ловців пригода.
Надармо крильця. Тенет не подужа
дитини гра чи тяжка жертва мужа.
Чічка, що пристрасть за нею вганяє,
втрачає чар, лиш в руки попадає,
як барв окраса — свіжість — геть полине,
кинуть, хай буяє, поки не загине.
Як крильця зраниш, серце окровавиш —
чи то свободу ти жертвам оставиш?
З крильцем обдертим чи метелик в змозі
літатъ, як перш, понад фіалки, рожі?
Якщо красу хто втратив за хвилину,
чи з нею спокій повік не загинув?
Метеликів хмара під небом крилата
внизу не бачить зраненого брата.
Для нас стать гарна милосердна тільки —
для своїх в неї серце, як в мотилька.
Краса над кожним лихом сльози лиє —
над сестер горем лиш сміятись вміє.

Доброміль, 16/3 1898

Друкується вперше, Автограф зберігається в Рукописному відділі Інституту літератури АН УРСР ім. Т. Г. Шевченка (фонд 3, № 3399).

«Гяур» — одна із східних поем Д. Байрона.

Текст наводиться за збірником [Олександр Козловський. Поезії](#) . — Бібліотека поета. Радянський письменник. — Київ, 1966